04/09/2019

“Τον παρ’ εαυτού μη αδικούμενον, ουδείς έτερος αδικήσαι δυνήσεται”

/ Γνώμες

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ, Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας

Η ανακομιδή των Ιερών Λειψάνων του εν Αγίοις Πατρός ημών Νεκταρίου Πενταπόλεως του Θαυματουργού μας δίνει την ευκαιρία ατενίζοντας και σκιαγραφώντας την Αγία του μορφή να δούμε το μεγάλο πρόβλημα που απασχολεί όλους μας που είναι η αδικία.

Ο Άγιος αδικήθηκε, συκοφαντήθηκε, εκδιώχθηκε, έζησε όλα τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του με σύντροφο την αδικία, τον κατατρεγμό, την σπίλωση της προσωπικότητός Του. Όλα όμως αυτά δεν τον έβλαψαν, ούτε τον ζημίωσαν αλλά απεναντίας τον έκαναν συμμέτοχο των Αγίων και των Μαρτύρων της Πίστεως μας, γιατί «αυτόν που δεν αδικεί τον εαυτό του, κανείς δεν μπορεί να τον αδικήσει» (Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, Ότι τον εαυτόν μη αδικούντα, ουδείς παραβλάψαι δύναται, ΕΠΕ 31,541).

Ας αφήσουμε τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο να μας περιγράψει για το μεγάλο πρόβλημα της αδικίας: «Έτσι λοιπόν σε όλες τις περιπτώσεις εκείνον ο οποίος δεν θέλει να αδικεί τον εαυτό του, κανείς άλλος δεν θα μπορέσει να τον αδικήσει΄ εκείνον δε ο οποίος δεν θέλει να προσέχει και να προσφέρει μόνος του ότι μπορεί, κανείς ποτέ δεν θα τον ωφελήσει. Γι΄ αυτό προς χάρη σου και η θαυμάσια ιστορία των Γραφών, σαν σε κάποια εικόνα υψηλή και μεγάλη και πολύ πλατειά, ανέγραψε τους βίους των παλαιών, και επεξέτεινε την διήγηση από του Αδάμ μέχρι της παρουσίας του Χριστού΄ και σου δείχνει τους νικημένους και τους στεφανωμένους, για να σε διδάξει με όλα αυτά, ότι εκείνον ο οποίος δεν αδικείται από τον εαυτό του, κανείς άλλος δεν θα μπορέσει να αδικήσει, και αν ακόμη ολόκληρη η οικουμένη εγείρει εναντίον του σκληρό πόλεμο. Διότι ούτε δυσκολία πραγμάτων, ούτε αλλαγές περιστάσεων, ούτε αρχόντων απειλές, ούτε βροχές από κατατρεγμούς, ούτε πλήθος από συμφορές, ούτε όλος ο συρφετός όλων των ανθρώπινων κακών αν συγκεντρωθεί, μπορεί να μετακινήσει καθόλου τον γενναίο, τον πρόθυμο, τον προσεκτικό΄ όπως πάλι τον ράθυμο και αμελή και προδομένο από τον ίδιο τον εαυτό του, και αν ακόμα τον περιβάλλουν αναρίθμητες φροντίδες του, δεν τον κάνουν καθόλου καλύτερο» (αυτόθι).